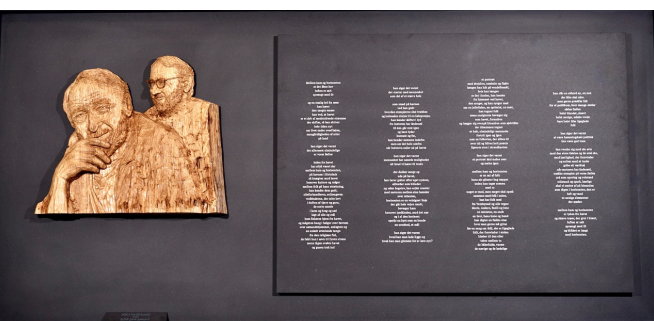

NIELS HAUSGAARD 2022

Tekst: Sanne Flyvbjerg
Billede: Søren Assenholt

Mellem ham og horisonten
er det åbne hav
luften er salt
sprængt med ilt

og en stadig lyd fra søen
han hører
den usagte masse
han ved, at havet
er et dyb af modstridende strømme
der skifter, så han skriver
hele tiden nyt
om livet under overfladen,
mangfoldigheden af arter
på land

han siger det varmt
det allermost almindelige
er vores fælles

lyden fra havet
har altid været der
mellem ham og horisonten,
på havnen i Hirtshals
så knægten mod havet
henover kuttere og måger
mellem folk på hans strækning,
han kendte dem godt,
olieforhandleren, sejmageren
vodbinderne, der talte lavt
i duften af tjære og garn,
de sorte smede
i larm og brag og sød
lugt af olie og stål
kom fiskerne hjem fra havet,
og mågerne hang i bølger over havnen
over sømandshjemmet, andagten og
en enkelt svimlende tango
fra den religiøse fiol,
da faldt han i søvn til fyrets sirene
mens tågen svøbte havet
og gusen trak ind

han siger det varmt
det starter med mennesket
som del af et større hele

som smed på havnen
ved han godt
hvordan stemplerne skal trækkes
og indmaden drejes til en kølepumpe,
han kender skiftet i lyd
fra kutteren har åndenød
til den går rent igen
og bare lyder
kontant og fin,
han kender motoren indefra
men ser det hele udefra
når kutteren sejler ud på havet

han siger det varmt
mennesket har uanede muligheder
alt hvad vi hører til trods

der dukker sange op
ude på havet,
han lærer guitar efter eget system,
akkorder som billeder
og uden bogstav, han sejler coaster
med motoren mellem sine hænder
over Atlanten,
horisonten er en velsignet linje
der går hele vejen rundt,
bevæger ham
henover jordkloden, mod det nye
og i al den horisont
opstår en kyst som en knude
en urenhed, et mål

han siger det varmt
hvad kan man lade ligge og
hvad kan man glemme for at lave nyt?

et portræt
med drejelire, cembalo og fløjte
længes han lidt på vendelbomål,
hvis han længes
er det i koden, han kender
fra hjemmet ved havet,
den synger, og han synger med
om en jollefisker, en optimist, en mæt,
han tegner folk
mens ansigterne bevæger sig
som havet, forandres
og lægger sig ovenpå hinanden som øjeblikke
der tilsammen tegner
et helt, almindeligt menneske
fortalt igen og igen
som en folkevise, der slibes til
over tid og bliver helt præcis
ligesom sten i strandkanten

han siger det varmt
et portræt skal males over
og males igen

mellem ham og horisonten
er en sal af folk
hans øje glimter bag tæppet
inden han tager scenen
med ro
noget er med, men meget skal opstå
sammen med folk i salen,
han har folk med
fra Vendsyssel og alle vegne
Marie, Anders, Bodil og Jens
en minister, en snob
en bror, hans kone og hund
han digter en fælles stue
hvor man gerne må grine
før en sang om folk, der er ligeglade
folk, der forsvinder i stolen
klæber til den eller
tabes mellem to
de håbefulde, varme
de nærliggende og de kedelige

han slår en akkord an, en mol
der ikke skal såre
men gerne prædike lidt
for et publikum, hvor mange smiler
sådan fælles
helst blandet, skævt
helst uenige, måske vrede
bare helst ikke ligeglade
folk

han siger det varmt
at være hæmningsløst politisk
kan være god tone

han vender sig mod sin avis
mod den store følelse og de små sko,
mod kærlighed, der forsvinder
og sulten mod at turde
gribe sit værktøj
når motoren har åndenød,
trække stempler på vores fælles
ord som opsving og velstand
stiltid og spark, kærligt
skal vi smitte af på hinanden
som tågen i horisonten, den er
luft og vand
to uenige elementer
der mødes

mellem ham og horisonten
er lyden fra havet
og skæve træer, der gror i blæst,
luften er salt
sprængt med ilt
og blikket er langt
mod horisonten.